

Gravar, skålgropar och ett stenklätt berg i Ytterby

Populärvetenskaplig sammanfattning

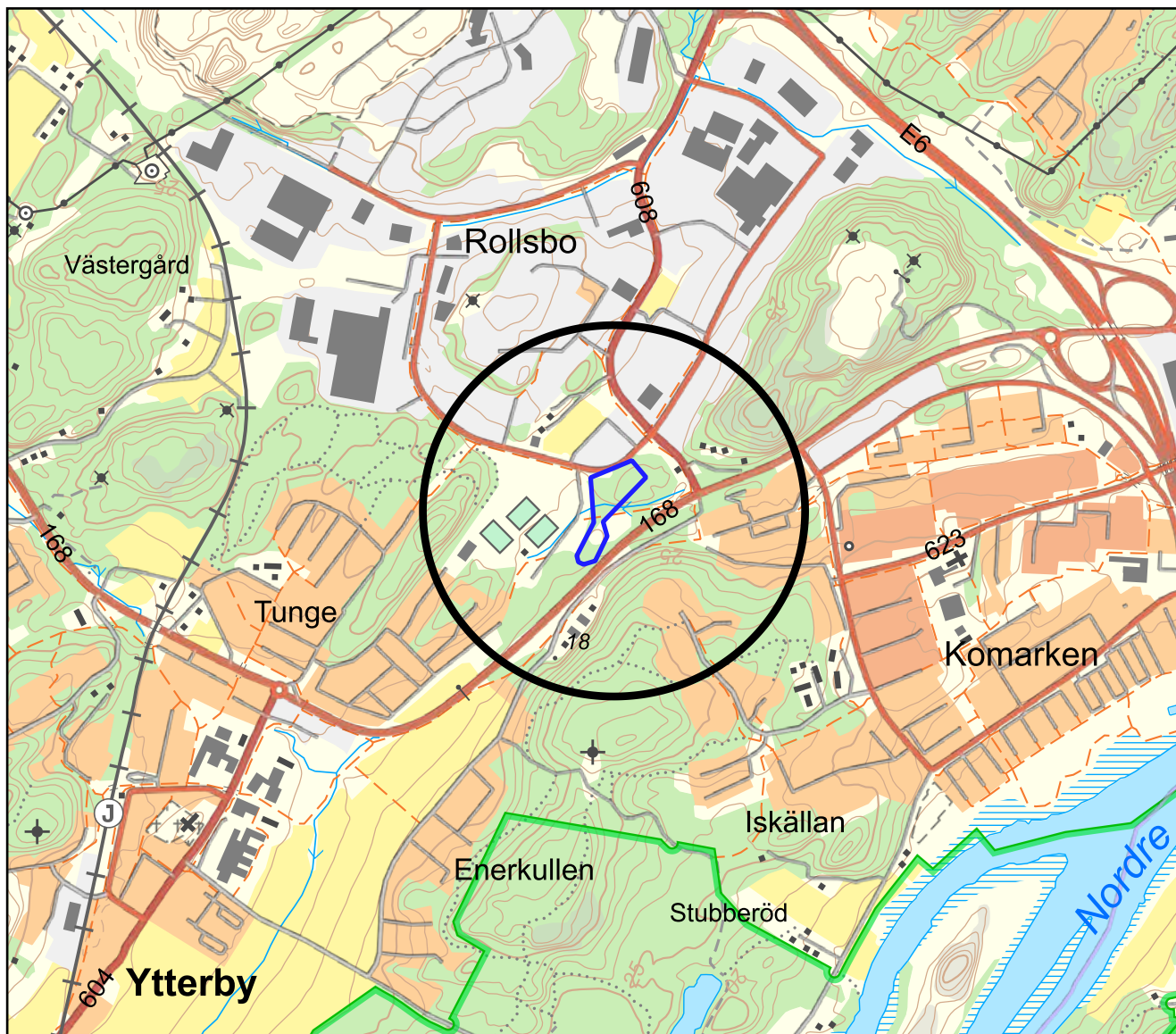

Figur 1. Sverigekartan med Ytterby markerad med en svart ring. Skala 1:500 000. Karta från Lantmäteriet 2025.

Inledning

Under våren 2024 utförde Rio Göteborg Natur- och kulturkooperativ på uppdrag av Länsstyrelsen i Västra Götalands län en arkeologisk undersökning av fornlämningarna L1959:1922, ett stenklätt berg, och L2021:6078, ett grav- och boplatssområde, i Ytterby socken, Kungälv kommun (figur 1–2).

Utifrån ^{14}C -dateringar kan gravfältet och det stenklädda berget till största del tillskrivas bronsåldern och järnåldern. Dock fanns även ett äldre neolitiskt inslag (yngre stenålder) inom båda fornlämningarna, som kunde observeras genom fynd av slagen flinta. Inom båda lämningarna fanns även hällristningar i form av skålgropar.

Figur 2: Karta med undersökningsområdet i Ytterby markerad med ring.

Grav- och boplatssområdet i Ytterby

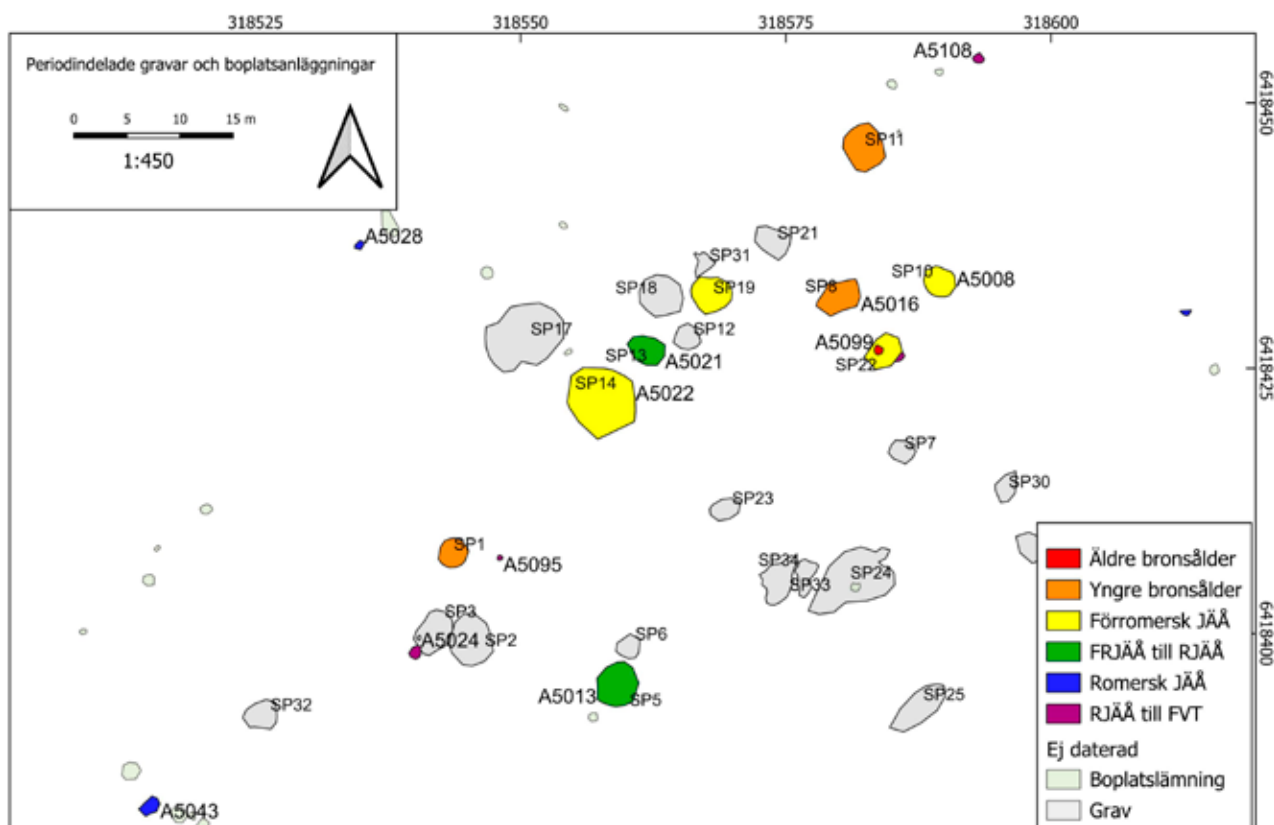
Datering av konstruktioner och anläggningar

Grav- och boplatssområdet L2021:6078, hädanefter omnämnt som gravfält, bestod av 26 gravar i form av stensättningar samt 33 boplatssanläggningar, där en stor mängd utgjordes av eldningsanläggningar såsom härdar, härdgropar och kokgropar för värme, ljus och matlagning. Övriga anläggningar var bland annat stolphål och gropar som kan ha fyllt olika typer av funktioner.

Gravfältet hade åtminstone två brukningsfaser, en under yngre bronsåldern och en under förromersk/romersk järnålder. Boplatsanläggningarna å andra sidan har daterats till romersk järnålder/folkvandringstid (tabell 1, figur 3). Se tidslinjen på sista sidan för mer detaljerad periodindelning.

Tabell 1. Dateringar från grav- och boplatsoområdet i Ytterby. *Kalibrerat 2σ.

Kontext	Typ	Datering*	Period
A5099	Grop	1 690–1 533 f.Kr	ÄBRÄ per I
A5082	Grav	798–745 f.Kr	YBRÄ per V
A5016	Grav	764–461 f.Kr	YBRÄ per V-VI
A5094	Grav	646–547 f.Kr	YBRÄ per V-VI
A5083	Grav	539–391 f.Kr	Förromersk järnålder
A5086	Grav	207–50 f.Kr	Förromersk järnålder
A5096	Grav	198–43 f.Kr	Förromersk järnålder
A5043	Härd	9–205 e.Kr	Romersk järnålder
A5091	Grav	111–235 e.Kr	Romersk järnålder
A5028	Härd	201–260 e.Kr	Romersk järnålder
A5103	Härd	270–363 e.Kr	Romersk järnålder
A5024	Härdgrop	308–408 e.Kr	RJÄÄ/Folkvandringstid
A5095	Härd	316–413 e.Kr	RJÄÄ/Folkvandringstid
A5108	Härd	319–415 e.Kr	RJÄÄ/Folkvandringstid
A5098	Grop	336–437 e.Kr	RJÄÄ/Folkvandringstid

Figur 3: Karta med dateringar inom grav- och boplatsoområdet i Ytterby.

De 26 stensättningarna varierade i konstruktion men ett antal typer kunde urskiljas: runda eller ovala med kantkedja (figur 4), runda eller ovala utan kantkedja (figur 5), samt oregelbundna stensättningar (figur 6). Resterande gravkonstruktioner var för skadade av moderna ingrepp för att den ursprungliga formen med säkerhet skulle kunna bedömas.

Figur 4: En rund stensättning, SP10, med kantkedja.

Figur 5: En oval stensättning, SP8, utan kantkedja.

Figur 6: En oregelbunden stensättning, SP25, i en klippskreva.

Vi har inte kunnat se några tydliga kronologiska skillnader mellan de olika gravtyperna eller deras placering på gravfälten, förutom att de oregelbundna tenderar att ligga på toppen av berget och i bergskrevor), men alla gravar är inte daterade och flera är skadade. Troligen har det även funnits fler gravar på ytan än de vi har kunnat påvisa. Intressant är att inga gravar överlappar varandra, trots de två brukningsfaserna, vilket antyder att gravarna varit klart synliga under flera århundraden och varit närvarande i människornas medvetande över flera generationer.

Tabell 2. Tabellen visar de olika typerna av gravar i form av stensättningar på gravfältet i Ytterby, samt dateringar.

ID	Storlek (m)	Form	Konstruktionsdetalj	Period (¹⁴ C)	Period (keramik)
SP1	3,7x3,1x0,25	Rund	Kantkedja	YBRÅ per V	
SP2	5,10x4,1x 0,2	Oval	Kantkedja		
SP3	4,4x3,15x0,15	Oval	Kantkedja		
SP5	3,1x3x0,15	Rund		RJÄÄ	FRJÄÄ
SP6	2,4x2,4x0,25	Rund	Kantkedja		
SP7	2,4x2,2x0,4	Rund? Störd			
SP8	4,2x3x0,2	Oval		YBRÅ period V-VI	
SP10	3,2x2,5x0,2	Oval	Kantkedja		FRJÄÄ
SP11	4,5x3,8x0,2	Oval	Kantkedja	YBRÅ period V-VI	
SP12	2,4x2,2x0,2	Rund	Kantkedja		
SP13	4,1x3,5x0,25	Oval	Kantkedja		FRJÄÄ-RJÄÄ
SP14	6x6x0,4	Störd		FRJÄÄ	Sen FRJÄÄ
SP17	7,5x5,3x0,3	Oval			
SP18	2,4x2x0,25	Rund	Kantkedja, skålgropssten		
SP19	3,8x3,6x0,15	Rund	Kantkedja	FRJÄÄ	FRJÄÄ-RJÄÄ
SP21	3,6x2,4x0,09	Störd			
SP22	4,5x4,1x0,2	Oval? Störd		FRJÄÄ	
SP23	5,7x2,2x0,3	Oval? Störd			
SP24	8x5x0,3	Oregelbunden			
SP25	6x2,5x0,3	Oregelbunden			
SP26	3,5x2,7x0,3	Störd			
SP30	2,9x3x0,3	Oregelbunden	I bergsskrev		
SP31	1,74x1,2x0,12	Störd			
SP32	3x2,8x0,2	Rund			
SP33	5,3x3,2x0,45	Oregelbunden	I bergsskrev		
SP34	3x2x0,2	Oregelbunden	I bergsskrev		

Skålgropar

I graven SP18 påträffades en sten med skålgropar (figur 7). Skålgropar är grunda cirkulära ristningar som i folkmun även har kallats älvkvarnar. Skålgropsstenen var placerad i kantkedjan (den yttre stenringen) av graven, med en skålgrop på varje sida av den flata stenen. Hällristningsspecialisterna Andreas Toreld och Tommy Andersson kunde tydligt se att den ristning som legat uppåt var vittad medan den som låg nedåt inte var det. Toreld menade att skålgropsstenen placerats i gravkonstruktionen strax efter att den blivit ristad. Kan vi då tolka detta som att skålgropsstenarna ristats i syfte att ingå i graven/varit en del av begravningsceremonin? Exempel på detta finns från flera andra gravfält i närområdet.

Figur 7: En liten ristad skålgrop som påträffades på en sten i kantkedjan av en av gravarna.

De gravlagda – kremerade barn

Två gravar, SP14 och SP22, innehöll relativt välbevarade bengömmor med människoben (figur 8–9). De båda bengömmorna visade sig tillhöra barn, båda i 2–3-årsåldern. Dödsorsakerna är oklara men då det rör sig om så små barn kan man tänka sig olika former av infektionssjukdomar (från bakterier, virus och parasiter) med symptom som hosta, feber och diarréer och så vidare. Detta är också en ålder då barn vanligen börjar avvänjas från bröstmjölk, vilket kan leda till ökad stress och känslighet.

I ytterligare tre gravar påträffades små fragment av brända ben men dessa var väldigt sköra. Bevaringsförhållandena i marken tycks vara dåliga varför vi troligen hittade så lite benmaterial.

Figur 8: En brandgrav grävs ut.

Figur 9: Några av de brända barnbenen som påträffades på gravfältet. I burken ligger tandrötter och de två platta fragmenten är delar av skallen.

Barnet i svepasken

Barnet i SP22 har fått en intressant begravning. När benen frampreparerades i fält började vi skönja vad som kom att visa sig vara en oval ring av harts. Materialet togs in som ett preparat och lämnades över till Madelene Skogbert på Studio Västsvensk Konservering (SVK). Madelene gjorde ett superfint jobb med att rengöra och rekonstruera materialet som visade sig vara en tätning till någon form av kärl av organiskt material (figur 10).

Figur 10: Rekonstruerad hartsring som varit tätning i en svepask.

Vi tog även jordprov i graven som visade sig innehålla rottrådar av björk. Miljöarkeologiska Laboratoriet föreslog att benen kan ha legat i ett rotslöjdat kärl, såsom en vävd korg. Utifrån avtrycken i hartsen tänker vi oss dock att det kan ha rört sig om en oval svepask, kanske av exempelvis albark då al är det vanligaste trädslaget på platsen utifrån genomförd vedartsanalys, men björk, lind och alm är också alternativ. Björkrötterna kan ha använts till sömmarna i kärlet.

Vid järnåldersgravfältet i Valtersberg, endast fem kilometer från denna lämning, har harts från åtminstone ett femtiotal gravaskar av alm påträffats och dessa var till största del runda till formen, men ovala förekom också.

Svepaskar med hartstätning finns på flera järnåldersgravfält runt om i Sverige, tex i Grums i Värmland och på Järvagravfältet i Uppland, i Bohuslän, Halland och på både Öland och Gotland (och traditionen sträcker sig även in i Norge och andra länder). Sannolikt har behållare av organiskt material varit vanligare än vad vi kanske tänker oss, men bevaringsförhållandena är inte alltid gynnsamma.

Barnet med kvarts och flinta

Det begravda barnet i SP14 har fått ett mindre keramikföremål med sig i graven, troligen specialtillverkat för den lilla kroppen. Det speciella med detta barns grav är dock att stensättningen blivit dekorativt strösslad med en större mängd slagen flinta och kvarts. Speciellt den vita kvartsen (figur 11) måste ha gett ett spektakulärt intryck. Vissa forskare menar att slagning av stenmaterial, såsom kvarts och flinta, kan ha ingått i en audiovisuell begravningsritual. Om exempelvis flinta slås i skymningen syns gnistorna tydligt och det skapas även ett distinkt ljus och lukt. Kanske skulle en sådan ritual kunna påkalla förfädernas, eller andra andars, uppmärksamhet för att hämta den döde och leda hen till efterlivet.

Figur 11: Kvartsfynd från barngraven SP14.

Keramiken från gravfältet

Keramik, utöver flinta och kvarts, är det vanligaste fyndet från gravfältet. Keramik påträffades i fem olika gravar samt som enstaka lösfynd, och till stor del var kärlen likartade (figur 12). Keramiken har daterats från slutet av bronsålder till och med romersk järnålder, men troligtvis är merparten av denna keramik från förromersk järnålder. Materialet är kraftigt fragmenterat varför inga hela kärl har kunnat rekonstrueras.

ICP-analys för undersökning av proveniens (ursprung) och godsanalys utfördes på fem skärvor från tre av gravarna och visade att samtliga kärl var lokalt framställda, och godsanalysen visade på ett enhetligt hantverk. Kanske har en och samma person tillverkat några av kärlen. Kärlen har troligen tillverkats specifikt för begravningen.

Figur 12: Skärvor av keramik från urnor som påträffades på gravfältet i Ytterby.

Det stenkädda berget

Det naturligt stenkädda berget

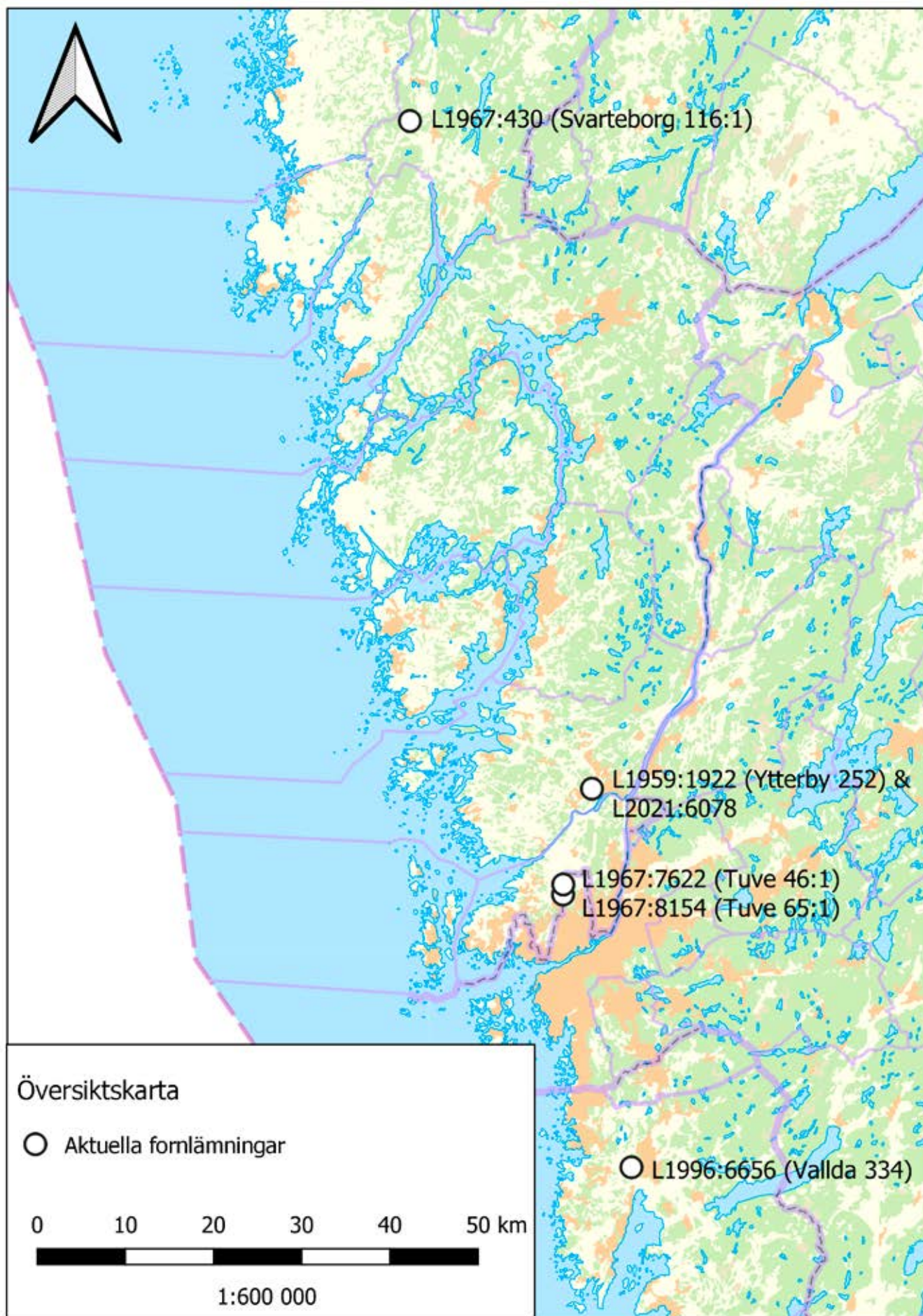
Även det stenkädda berget i Ytterby (L1959:1922) är registrerat som ett grav- och boplatssområde, men innehåller trots det inga kända gravar och utgör sannolikt ingen egentlig boplat. I stället kan fornlämningen beskrivas som en kultplats på ett litet berg, där ett antal stenpackningar som fanns på berget tycks ha varit centrala (figur 13). Vi tolkar denna lämning som del av företeelsen stenkädda berg; en tradition där man under brons- och järnåldern byggt stenformationer kring berg, eller modifierat berg med sten och därefter genomfört diverse ritualer. De mest kända och tydligaste exemplen på stenkädda berg på västkusten utgörs av fornlämningarna L1967:8154 och L1967:7622 i Tuve (på Hisingen), men även L1967:430 i Munkedal och L1996:6656 i Kungsbacka kan nämnas som särskilt intressanta i sammanhanget (figur 14).

Figur 13: Drönarfoto över det stenkädda berget i Ytterby.

Det stenkädda berget i Ytterby skiljer sig från de stenkädda bergen i Tuve, Munkedal och Kungsbacka då stensamlingarna på fornlämningen i fråga var geologiskt bildade och inte av människan konstruerade. Då inlandsisen drog sig tillbaka, för runt 14 000 år sedan, lämnades tjocka lager av hårt packad bottenmorän avsatt på botten av det hav som var området. När landhöjningen sedan för omkring 4000 år reste berget ur vattnet svallades den hårdpackade moränen, vilket sorterade de minsta stenarna tillsammans med grus och sand ut ur materialet. Då berget höjdes ut vattnet kan närområdet beskrivas ha varit en ganska skyddad fjord; ett biflöde till Nordre älv. Detta innebär att vattnets vågrörelser varit begränsade och inte lyckats spola hällarna rena.

När människor under bronsåldern kom till bergsknallen möttes de av en plats som var omgiven av våtmark. Sannolikt var stenpackningen övervuxen men trots detta möjlig att upptäcka. Inte minst de många större stenbumlingarna på området kan mycket väl ha uppfattats som redan då forna konstruktioner (figur 15). Med tiden kom platsen att införlivas i berättelser och traditioner för att så småningom få en given roll i det kulturlandskapet. Under det följande årtusendet svävade platsen mellan glömska och åminnelse. Återkommande och småskaligt fungerade berget som en arena för kult, där de enda spåren som bestod vid fältundersökningen utgjordes av enstaka flintavslag, samt några få bitar keramik och omkring 50 hårdar.

Figur 14. Översiktskarta över ett antal stenklädda berg. Skala 1:600 000.

Figur 15. Framrensad stenpackning och stenblock. Foto mot norr.

Tabell 3: Samtliga dateringar från det stenkädda berget i Ytterby.

Kontext	Typ	Datering*	Period
A1030	Härd	775–538 f.Kr	YBRÄ per V-VI
A1002	Härdgrop	763–462 f.Kr	YBRÄ per V/FRJÄÄ
A1032	Härd	543–397 f.Kr	Föromersk järnålder
A1020	Härd	56–208 e.Kr	Romersk järnålder
A1023	Härd	61–217 e.Kr	Romersk järnålder
A1027	Härd	63–221 e.Kr	Romersk järnålder
A1019	Härd	122–249 e.Kr	Romersk järnålder
A1001	Härd	124–249 e.Kr	Romersk järnålder
A1025	Härdgrop	153–255 e.Kr	Romersk järnålder
A1010	Härd	219–363 e.Kr	Romersk järnålder
A1013	Härdgrop	271–351 e.Kr	Romersk järnålder
A1017	Härdgrop	271–351 e.Kr	Romersk järnålder
A1051	Härd	271–352 e.Kr	Romersk järnålder
A1033	Härdgrop	272–350 e.Kr	Romersk järnålder
A1011	Härd	273–350 e.Kr	Romersk järnålder
A1007	Härd	273–350 e.Kr	Romersk järnålder
A1009	Härd	274–349 e.Kr	Romersk järnålder
A1035	Härd	240–381 e.Kr	RJÄÄ/Folkvandringstid
A1021	Härd	244–382 e.Kr	RJÄÄ/Folkvandringstid

Figur 16: Härd anlagd upp mot stenpackning.

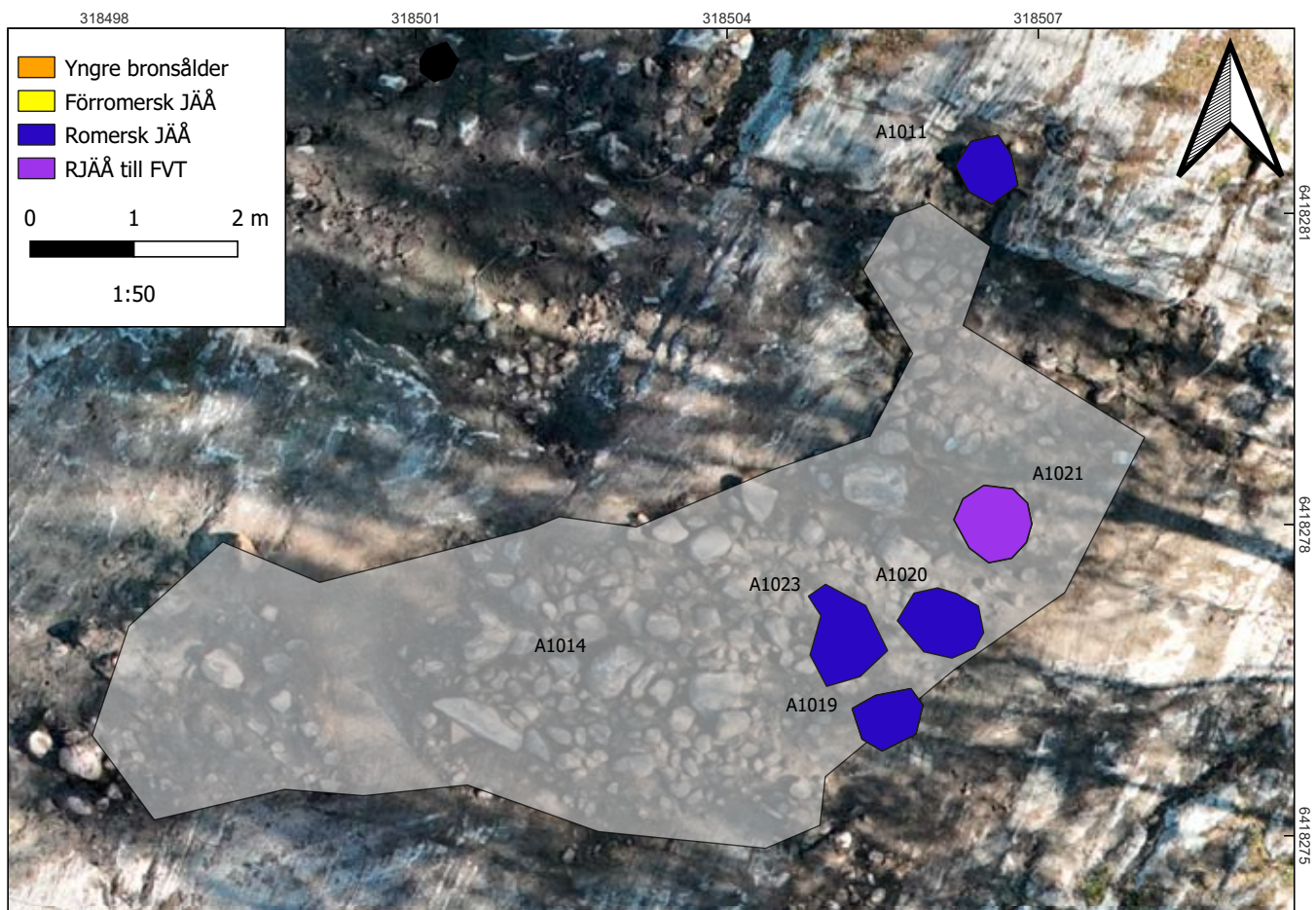

Figur 17: Härd anlagd i stenpackning.

Datering av konstruktioner och anläggningar

Det stenkädda berget i Ytterby innehöll nästan uteslutande eldningsanläggningar. Dessa ^{14}C -daterades framför allt till romersk järnålder. Därtill finns i enstaka fall dateringar till yngre bronsålder, föromersk järnålder samt folkvandringstid. Ett stort antal av eldningsanläggningarna hade anlagts i, eller precis invid, de geologiska stenpackningarna som nämnts ovan (se figur 16, figur 17 och tabell 3).

Förutom den rumsliga närheten var dessa eldningsanläggningar även tidsmässigt mycket närliggande varandra. Ser man till figur 18 tycks dessa härdar självklart samtida, med tanke på hur pass väl avgränsade de är gentemot varandra. Av allt att döma tillkom dessa härdar under mitten av perioden romersk järnålder (jämför tabell 3 och figur 18).

Figur 18: Anläggningar som förmodligen är samtida, kring en mindre stenpackning vid den norra delen av berget.

Anläggningsgåtor

Berget i Ytterby, tillsammans med själva fenomenet stenkilädda berg i stort, är som så mycket annat vad gäller det kultiska under forntiden höljt i dunklet. Endast bråkdelar av de få handlingarna som avsätter spår går att utläsa ens rudimentär tillförlitlig kunskap ifrån. Vi vet sällan varför, utan i bästa fall att, de forntida människorna handlat på ett särskilt vis. I de väldiga ansamlingar stenar som fanns på berget i Ytterby är det därtill lätt att tankemässigt skapa egna konstruktioner. Det var därför nödvändigt att vid undersökningen föra en fortlöpande självkritisk diskussion, där särskilt den egna benägenheten till övertolkning beaktades. I slutändan är det ofta omöjligt att säkert säga huruvida en sten har flyttats av människohand eller inte. I detta fall, med den geologiska historien, tillsammans med möjliga faktorer som tjälrörelser, rotbildningar och rotvärtor var det synnerligen knepigt.

Men vi vet dock säkert att man har placerat ett runt stenblock ovan en klippskreva i vilken man eldat, och att eldningen skedde under romersk järnålder (figur 19). Vid undersökningen av anläggningen var den nästan ensamt exempel på mänskligt skapad stenkonstruktion inom fornlämningen. Förmodligen, tänkte vi, utgjorde anläggningen rentav en grav.

Figur 19: Misstänkt gravliknande anläggning; ett stenblock i klippskreva ovan en härd.

Dessa misstankar kunde dock inte bekräftas, varken i fält eller under senare analyser av jordprover från anläggningen. Inget skelettmaterial eller organiskt material fanns att hitta, utan endast fyra ganska anonyma flintavslag. Vad som dock med tiden stod klart var att stenblocket i fråga är viktigt för tolkningen av platsen. Genom denna anläggning vet vi att man samtidigt som man använt de ovannämnda eldningsanläggningarna även skapat stenkonstruktioner. Vilket ytterligare stärker bilden av det stenkädda berget som en kultisk plats, och att de eldningsanläggningar som omtalats ovan inte bara tillkommit vid nyttjandet av våtmarksängar eller bete på området.

Nästan samtliga eldningsanläggningar var diffusa sett till funktion och i regel fanns inte mycket att tillägga utöver att det rör sig om härddar (eller härddropar beroende på djup). Fyllningen i anläggningarna var vanligtvis entydig; svart sotig sand, enstaka skörbrända stenar och kolbitar. Till de som skilje sig från mönstret kan dock en härddrop nämnas. Denna anläggning, dateras till yngre bronsålder, och tolkades initialt vara en kokgrop då den innehöll anmärkningsvärt mycket skärvig och skörbränd sten. Vid undersökning i profil kan dock anläggningen beskrivas utgöra något slags mellanting mellan härd och kokgrop (figur 20). Det var endast en förhållandevis ringa mängd sten som påträffades, men dock ovan ett jämntjockt lager kol. Kanske försvann en del sten vid maskinavbanningen, men knappast till den grad att det ensamt förklarar den ringa mängden. Det tycks oavsett detta klarlagt att anläggningen syftat till att värma upp stenar för att bibehålla värme över längre tid, vilket förmodligen görs med matberedning som ändamål.

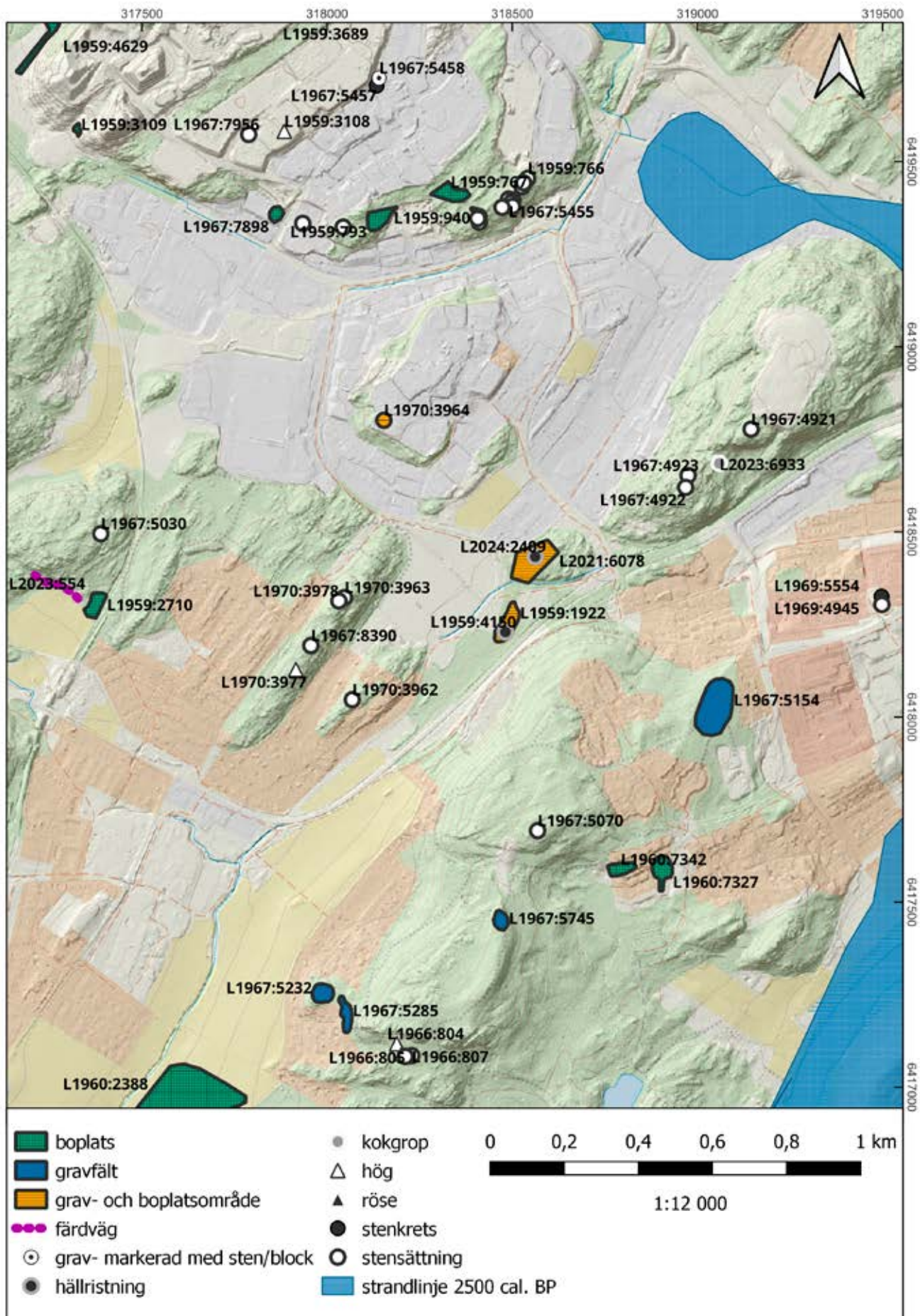

Figur 20: Härddrop med matlagningfunktion.

Gravfältet och det stenkädda berget – en sammansatt rituell miljö

Då man undersöker en fornlämning är det viktigt att komma ihåg hur de materiella spåren man studerar är resultatet av mänskliga handlingar, och att dessa människors handlingar inte begränsas av de ytor som idag är registrerade fornlämningar. Man har levt, och verkat, i en kulturmiljö som sannolikt sträcker sig milsvida omkring.

¹⁴C-dateringarna från gravfältet och det stenkädda berget visar på en hög grad av samtidighet, varför fornlämningarna måste ses som en under vissa tidsskikt gemensam plats. Vi kan inte veta om handlingarna utspelar sig under samma dagar, eller vad som skedde mellan de dateringarna vi har, men vi kan trots det sluta oss till att de äldre materiella spåren ofta varit synliga vid skapandet av de nya. Under neolitikum nyttjas de nyligen torrlagda kobbarna för mer tillfälligt uppehälle. Äldre bronsålder avsätter de första metalltida spåren vid gravfältet. Vid yngre bronsålder har man gravlagt personer i norr, och under samma period berett mat på det stenkädda berget, i söder. Under förromersk järnålder har man fortsatt med denna praktik. Under romersk järnålder tycks gravläggningarna avta på den norra ytan för att även där ersättas av eldning, samtidigt som eldningen i och bredvid stenpackningarna på den södra ytan når sin kulmen. Vid övergången romersk järnålder och folkvandringstid används till en början platsen på ett likartat sätt, för att sedan av något skäl överges.

Figur 21: Fornlämningsmiljön i Ytterby och de aktuella lämningarna. Skala 1:12 000.

Kanske förlorar platsen sin betydelse i samband med det förändrade anspråktagandet av landskapet som sker under loppet av järnåldern. Man övergår från att nyttja mycket stora areal till bete och åkerbruk av mer tillfällig natur, till en mer intensiv och varaktig markanvändning. Med följden att odlingsmarken och därigenom kulturlandskapet mer kontinuerligt. Kanske låg gravfältet och det stenklädda berget i motsvarande utmark, och glömdes på så vis bort.

Den mest intensiva användningsperioden vad gäller gravfältet och det stenklädda berget, där mer än sporadisk mänsklig närvaro kan påvisas, pågår strax över tusen år. Sett i ljuset av detta är antalet, vad gäller både anläggningar och fynd, onekligen få. Vi tolkar detta som att uppsamlingsområdet för vilka som använt platsen har varit litet; att platsen haft betydelse i ett lokalsamhälle. Således blir en intressant följdfråga vid undersökningen av platsen; var bodde man?

Det finns överhuvudtaget inga spår efter byggnader inom undersökningsområdet och därtill få ytor som tycks lämpliga med tanke på lutningen, alternativt vätan. Däremot, om man ser till det omgivande kulturlandskapet är grav- och boplatzlämningen L1970:3964 särskilt intressant (figur 21). Lokalen är beläget drygt en halv kilometer åt nordväst och innefattar ett gravfält, vars datering baseras endast på typologi, men som tycks delvis samtida med vårt gravfält. I den största graven på gravfältet; en hög, fann man en benkam, keramik samt ett spänne av silver och brons som dateras till yngre romersk järnålder. Denna datering tycks likartad med dateringen av en grav på vårt gravfält, men det ska tilläggas att det likväl kan ligga många tiotals år emellan. Oavsett hur det är med samtidighet finns en spännande iakttagelse från undersökningen av högen; den var uppförd på ett äldre kulturlager som i sin tur inbegrep lämningarna av ett järnåldershus. Trots att exaktheten vad gäller dateringarna är låg tycks det ändå som en viktig iakttagelse; en järnålderbebyggelse fanns på kort avstånd från gravfältet och det stenklädda berget.

Till detta exempel kan spåren från ytterligare gårdar förmodas ha gått förlorade vid byggnationen av Rollsbo industriområde, i väst, som startade under 60- och 70-talet. På längre håll finns boplatser som delvis tillskrivs äldre järnålder och folkvandringstid; L1959:2710 ligger strax över en kilometer väster ut, L1959:767 och L1959:793 finns omkring en kilometer åt norr (figur 21). Samtliga nämnda är endast förundersökta. Vår förhoppning är att en dag kunna se resultatet från undersökningar av närliggande boplatser och då jämföra ¹⁴C-dateringarna mellan ytorna.

Administrativa uppgifter

Länsstyrelsens diarienummer: 431-35222-2022

Projektledare och författare: Cathrine Färnström & Alexander Jonsson

Undersökningsår: 2024

Län och socken: Västra Götalands län, Ytterby socken

Fornlämningsnummer: L2021:6078 och L1959:1922 samt L2024:2409

Undersökande organisation: Rio Göteborg Natur- och kulturkooperativ

Exploator: Kungälv kommun

Fynden: förvaras hos Rio Göteborg Natur- och kulturkooperativ i väntan på fyndfördelningsbeslut

Referens: Gravar, skålgropar och ett stenklätt berg i

Ytterby. Arkeologisk undersökning av fornlämningarna

L2021:6078 och L1959:1922 samt L2024:2409,

Ytterby socken, Kungälv kommun. Arkeologisk

slutundersökning. Rapport 2025:22

Upphovsrätt, där inget annat anges, enligt

Creative Commons licens CC BY. Villkor på [http://](http://creativecommons.org/licenses/by/2.5/se)

creativecommons.org/licenses/by/2.5/se

Redigering och layout: Cathrine Färnström, Rio Göteborg Natur- och kulturkooperativ

Kontaktuppgifter

Cathrine Färnström

cathrine.farnstrom@riogbg.se

Alexander Jonsson

alexander.jonsson@riogbg.se

kontakt@riogbg.se

www.riogbg.se

